

ת"פ 7781/02/21 - מדינת ישראל נגד אמין סלימאן, טרנס גלאס בניה וניהול בע"מ, טרנס גלאס הובלות וסחר בינלאומי בע"מ

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 7781-02-21 מדינת ישראל נ' סלימאן ואח'
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט יריב נבון

מדינת ישראל

מאשימה

נגד

נאשמים

1. אמין סלימאן
2. טרנס גלאס בניה וניהול בע"מ
3. טרנס גלאס הובלות וסחר בינלאומי בע"מ

מטעם המאשימה: עו"ד עלאא ח'יר מטעם הנאשמים: עו"ד ניר ישראל

החלטה

1. נגד הנאשמים 1-3 הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות מס רבות לפי חוק מס ערך מוסף התשל"ו-1975 (להלן: החוק). בא כוח הנאשם 1 העלה מספר טענות מקדמיות הנוגעות לנאשם זה. כידוע, בית המשפט רשאי לתקן או לבטל את כתב האישום, אם התקבלה טענה מקדמית (סעיפים 149 - 150 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (להלן: חסד"פ); וראו גם על בירור טענות לפגמים בהגשת כתב האישום על ידי הערכאה הדיונית: בג"ץ 9131/05 **ניר עם כהן נגד מדינת ישראל** [פורסם בבנו] (6.2.06)). אדון בטענות אחת לאחת.

לא נערך שימוע לנאשם 1

2. זכות השימוע הינה זכות יסוד שנועדה לאפשר לחשוד בעבירה מסוג פשע לשטוח את טענותיו לפני הרשות המוסמכת טרם תחליט אם יש מקום להעמידו לדין, ובדרך זו ליתן בידי רשות התביעה את האפשרות לבחון את טענותיו של חשוד בטרם קבלת החלטה על העמדה לדין, על מנת לנסות להקטין את סיכויי הטעות שבה ולמזער את הנזק העלול להיגרם לחשוד ולמשאבים הציבוריים כתוצאה מהחלטה שגויה. לא אחת נקבע כי יש לקיים את השימוע מראש כדי שיגשים את תכליותיו באופן מיטבי, ראו לעניין זה בג"צ 1400/06 **התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' ממלא מקום ראש הממשלה**, פסקה 15 (6.3.2006); וגם **דפנה ברק-ארז "זכות הטיעון - בין צדק פרוצדורלי ליעילות"** ספר אור 817 (אהרן ברק, רון סוקול ועודד שחם עורכים, 2013).

3. לטענת ב"כ נאשם 1, על בית המשפט לבטל את כתב האישום מאחר שהמאשימה גיבשה עמדתה בלא שקיימה את הליך השימוע. לטענתו, לאחר שנמסר לו כתב החשדות נקצבו לו, מעת לעת, מועדים בלתי סבירים בעליל על מנת להיערך להליך זה בשים לב להיקף חומרי החקירה. עיון בנימוקיו

של ב"כ נאשם 1 ובתגובת המשיבה מלמד כי ליבת חומרי החקירה הועברה לעיון סנגורו הקודם של נאשם 1 עוד ביום 24/6/2020. מאז, נענתה המאשימה בחיוב לבקשות חוזרות ונשנות מטעם ב"כ נאשם 1 לדחות את מועד השימוע, ולכן לא ברור על מה הוא מלין.

4. ממילא, סעיף 60א(ד) לחסד"פ מאפשר לחשוד לבקש להימנע מהגשת כתב אישום בסד זמנים מוגבל של 30 ימים בלבד, ובהתאם להנחיית פרקליט המדינה מס' 14.21 להאריך תקופה זו בלא יותר מ-30 ימים נוספים ובאישור פרקליט מחוז. לטענת המאשימה, כתב האישום הוגש בסופו של יום ללא שימוע וזאת אך לנוכח התנהלות ב"כ הנאשם 1. עיון בטענות הצדדים בהקשר זה, אשר מרביתן אינן שנויות במחלוקת, מלמד כי בסופו של יום, כתב האישום הוגש בחלוף 8 חודשים מאז נמסר כתב החשדות לרשות ב"כ נאשם 1. אומנם עסקינן בזמן החורג מן הסביר, אך זאת ניתן לזקוף לחובת ב"כ נאשם 1 אשר דרש ואף קיבל דחיות רבות על מנת להיערך, ובסופו של יום יכול היה במהלך תקופה ממושכת זו ללמוד את חומרי החקירה ולתאם מועד לשימוע, אך נמנע מלעשות כן. לנוכח האמור לא מצאתי כי נפל פגם בהתנהלות המאשימה. יש, אפוא, לדחות את הבקשה ככל שהיא נוגעת בסעד המבוקש להצהיר על כתב האישום כבטל, מאחר שלא נתקיימה זכות השימוע קודם להגשתו.

שיהוי בהגשת כתב האישום

5. ב"כ נאשם 1 סבור שעל בית המשפט לעשות שימוש בסמכותו ולבטל את כתב האישום מחמת שיהוי ניכר בהגשתו. שיהוי זה, לשיטתו, משמעו פגיעה באינטרס הציבורי בקיום הליך פלילי ובחקר האמת. נקבע כי כאשר "הפגיעה בהגנתו של הנאשם, בחירותו ובנסיבות חייו האישיות, עקב השיהוי בהגשת כתב האישום, היא ממשית ומוחשית" עשויה לעמוד לו "הגנה מן הצדק" (רע"פ 1611/16 מדינת ישראל נ' ורדי, [פורסם בנבו] בפסקה 108 (31.10.2018)).

6. מתגובת המאשימה עולה כי החקירה החלה בשנת 2015. אין חולק כי הגשת כתב אישום כ-6 שנים לאחר פתיחת החקירה מהווה שיהוי ניכר. השאלה הנשאלת הינה האם די בכך כדי להורות על צעד דרסטי כביטולו של כתב אישום. איני סבור כי כך יש לעשות במקרה זה. עסקינן בכתב אישום המייחס לנאשמים ריבוי עבירות מס חמורות ב-8 אישומים נפרדים. מטעוני ב"כ הצדדים עולה כי עסקינן בפרשייה ענפה ונרחבת למדי, הקשורה קשר זה או אחר למעורבים רבים ולפרשיות משנה נוספות, ולשם כך נדרשו פעולות חקירה רבות על מנת להביא חקירה מורכבת זו לכדי סיום. מסקנת ב"כ נאשם 1 לפיה תיפגע הגנת הנאשם בשל שיהוי זה הינה מרחיקת לכת בשלב זה, וממילא הוא לא הצביע על טעם ממשי אשר יבסס טענה זו. נאשם 1 לא עמד בנטל להוכיח כי השיהוי בהגשת כתב האישום אכן פגע בהגנתו או הסב פגיעה משמעותית באורחות חייו. יתירה מזאת, התנהלותו של ב"כ נאשם 1 תרמה אף היא להתמשכות ההליכים עובר להגשת כתב האישום, כמפורט לעיל.

7. איני סבור כי יש בהתנהלות זו כדי לפגוע בתחושת הצדק, ובכל מקרה לאור חשיבות האינטרס הציבורי שבקיום הליך מהותי וממצה בעבירות חמורות מסוג זה, טענת השיהוי ממילא אין בכוחה לגבור על אינטרס ציבורי זה בנסיבות העניין. בהקשר זה ראו דברי בית המשפט העליון ברע"פ 1929/18: "בית משפט זה עמד בעבר על החשיבות שבהטלת עונש מאסר מאחורי סורג ובריח בעבירות מס

חמורות ועל כך שאין לתת לחלוף הזמן משקל מכריע באופן הפוטר את המבקש ממאסר מאחורי סורג ובריאח". אם כך נקבע בנוגע לסיומו של הליך מסוג זה ולקביעת העונש הראוי, יפים הדברים שבעיתיים בנוגע לתחילתו של ההליך ולשלב בירור האשמה.

8. על אף האמור, שיהיו ממושך בהגשת כתב אישום שנגרם בעטייה של התנהלות רשויות התביעה הוא שיקול רלוונטי במלאכת גזירת הדין, ומשקלו ייקבע - בין היתר ומבלי למצות - בשים לב למשך השיהוי, חומרת העבירה וטיבה, ותרומת הנאשם לעיכוב (ראו ע"פ 4434/10 **יחזקאל נ' מדינת ישראל**, פסקה 9 (16.3.2011); ע"פ 3821/08 **שלומוב נ' מדינת ישראל**, פסקה 33 (27.11.2008)).

פגם או פסול בכתב האישום

9. טוען ב"כ נאשם 1 כי כתב האישום מנוסח באופן מסורבל, עמום ונקובים בו ביטויים כלליים, אמורפיים, שאינם כוללים התייחסות קונקרטית למעשיו של הנאשם 1. בנוסף, כתב האישום מכיל כפל הוראות חיקוק וסעיפים סותרים אשר אינם יכולים לדור זה עם זה. לכן, על בית המשפט להורות על ביטול או למצער על תיקונו. בהתייחסו לטענה זו, טען ב"כ המאשימה כי כתב האישום נוקט לשון ברורה תוך פירוט כלל העובדות המהוות עבירה לגבי כל אחד מהנאשמים. לפיכך, דין הטענה להידחות.

10. סעיף 149 לחסד"פ מונה שורה של טענות מקדמיות, אשר תכליתן לאפשר בירור ענייני של האישום, וכלשונו של יעקב קדמי בספרו **"על סדר הדין בפלילים"** חלק שני (תשס"ג-2003), בעמוד 894: **"כל תשע הטענות הן על-פי טיבן ואופיין 'מוקדמות (לדין) ומקדימות (אותו)', לאמור: טענות שמקומן הטבעי לפני הפתיחה בבירור ענייני של האישום"**.

11. אשר למשמעות שיש ליתן להיגד פגם או פסול בכתב האישום, הוסיף המלומד קדמי וביאר בספרו בעמוד 935 כדלהלן:

"פגם' בהקשר הנדון משמעו - השמטת 'פרט ענייני' מכתב האישום: אם פרט מהותי המבטא יסוד מיסודות העבירה, אם פרט חיוני להצגה הולמת של התנהגות הנאשם או של הנסיבות שאפפו אותה, ואם פרט שבלעדיו לוקה הוראת החיקוק בחוסר דיוק. 'פסול' בהקשר הנדון משמעו - אי עמידה בדרישות החוק באשר ל'כשרותו' ול'תקפותו' של כתב האישום; לרבות, ציון פרטים 'אסורים' במסגרתו, כגון: הרשעות קודמות."

בסכמו הכלל המנחה את בתי המשפט בהידרשם לטענה מקדמית כאמור, הדגיש קדמי בעמוד 942 לספרו, באומרו:

"תכליתה של הטענה איננה לשמש 'טענת הגנה', בפני הרשעה, אלא - אמצעי להבטחת הגנה נאותה ומשפט הוגן לנאשם; לכן, לא בביטול כתב האישום הצלחתה של הטענה, אלא - בתיקונו ובהעמדת הדברים על דיוקם ועל מכונם."

... יש טעם והצדקה לביטול כתב האישום מכוחה של טענה זו, רק: במקום שיש חשש של ממש שהנאשם קופח בהגנתו וריפוי הפגם על-ידי תיקונו אינו מועיל, או

במקום שבו לוקה כתב האישום באי-חוקיות; או שקיים ספק בדבר 'הגינותו' של הדין על פיו."

12. הוראת סעיף 85(4) לחוק סדר הדין הפלילי קובעת, כאמור, כי כתב האישום יכול "תיאור העובדות המהוות את העבירה, בציון המקום והזמן במידה שאפשר לבררם". אשר לרמת הפירוט הנדרשת בתיאור העובדות מושא האישום, הלכה פסוקה היא כי על כתב האישום להכיל עיקרי העובדות המלמדות כי נתקיימו בנאשם יסודותיה של העבירה, כהגדרתה בחוק. וכלשונו של קדמי בספרו, **שם**, עמוד 665, עובדות כתב האישום מהוות את "**סיפור המעשה**" של הפרשה נשוא כתב האישום, המשקף את כלל מרכיבי העבירה, המיוחסת לנאשם - היסוד הפיסי והיסוד הנפשי - כך שמקום בו הנאשם מודה בו, די בכך כדי לבסס הרשעתו בעבירה נשוא כתב האישום.
13. ויודגש, סיפור המעשה מיועד להצגת העובדות ולא להצגת הראיות, מכוחן תבקש המאשימה להוכיח כי עובדות כתב האישום נתקיימו. דומה כי תכלית תיאור העובדות הינה מחד גיסא, לקבוע גדרה של יריעת הדיון בתיק, ומאידך גיסא, ליתן בידי הנאשם תיאור מלא ומפורט של העובדות שבדעת המאשימה להוכיח כנגדו, ובכך לאפשר לנאשם להכין הגנתו כראוי (ראו: רע"פ 4484/92 סיריה רפאל נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(5) 176, עמוד 181 (1992); ע"פ 319/79 אליהו אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(2) 484, עמוד 489 (1980)).
14. נחה דעתי כי כתב האישום מנוסח באופן בהיר ומלא, ניסוח המאפשר לנאשמים כולם לקבל תמונה ברורה באשר למעשים המיוחסים להם. דומה כי ב"כ נאשם 1 התעלם מחלקו הכללי של כתב האישום, המנוסח בהרחבה יתרה, המהווה אף הוא חלק מן התשתית העובדתית הקשורה קשר הדוק ובל ינתק מכלל האישומים שבכתב האישום. לא בכדי ציינה המאשימה בפתח כל אחד ואחד מן האישומים, ברחל בתך הקטנה, כי האמור באותו אישום נעשה "כחלק מהתוכנית המתוארת בחלק הכללי". טענת ב"כ נאשם 1 לפיה כתב האישום כולל עובדות חלופיות שלא כדין (כך למשל: נאשם 1 זייף, הסתיר והשמיד ספרי הנהלת החשבונות של נאשמת 2) אף בה אין ממש. על פניו, יכול נאשם לזייף תחילה, להסתיר את מעשה הזיוף ובסופו של יום אף להשמידו. השתלשלות מעין זו על המאשימה להוכיח במסגרת ראיותיה (ובסעיף 37 לתגובתה נטען כי ברשותה ראיות לכך), וככול שלא תעשה כן יזכה הנאשם. בשלב זה לא מצאתי כי ניסוח זה של עובדות כתב האישום, המקובל בכתבי אישום העוסקים בעבירות מס, מהווה פגם היורד לשורשו של עניין המחייב תיקון או ביטול כתב האישום.
15. בנוסף, טוען ב"כ נאשם 1 כי העובדות המתוארות באישום הראשון והשני מגבשות, לכאורה, עבירה לפי סעיף 117(ב)(5) לחוק בלבד, דהיינו ניכוי מס תשומות שלא כדין. אף בהקשר זה סבורני כי מסקנה זו חוטאת למסכת העובדתית בכללותה, הכוללת הן את האמור בחלק הכללי בנוגע למעשיו של נאשם 1 והן את האמור בכול אחד ואחד מן האישומים האחרים. הניסיון לשוות למכלול מעשיו של נאשם 1 אופי מצומצם ולהלביש להם לבוש שונה בדמות עבירה אחת ויחידה, אף היא מסוג עוון בלבד, אינה מתיישבת בשלב מקדמי זה עם מכלול מעשיו של נאשם 1 כמפורט בכתב האישום. אזכיר כי מיוחסות לנאשם 1 עבירות אשר בוצעו בצוותא חדא עם נאשמת 2 (אישום 1) ונאשמת 3 (אישום 2), בתפקידו כמנהלן הפעיל היחיד. למאשימה הפררוגטיבה והזכות לייחס לכל אחד מהנאשמים עבירות בלבד הנראה לה הולם את נסיבות ביצוען.

16. המאשימה אף בחרה לייחס לנאשמים עבירות אשר בוצעו לשיטתה ב"נסיבות מחמירות", ובשל כך צירפה לכל אחת מן העבירות באישומים הללו את הוראת סעיף 117(ב2)(3) לחוק. הוראה זו בחוק מפנה באופן ברור למטרה אשר עמדה בבסיס מעשיהם של הנאשמים ואף בה יש כדי ללמד אודות גישת המאשימה בנוגע לחלקו של נאשם 1 בעבירות הנטענות. הפערים בהקשר זה בין גישת ההגנה מחד לזו של המאשימה מאידך, מקומם להתברר בהליך העיקרי.

17. אף את טענת ב"כ נאשם 1 לפיה הוראות החיקוק האחרות, דהיינו סעיפים 117(ב1); 117(ב6); 117(ב8) לחוק "נטמעות בעבירה הסופית והמוגמרת של סעיף 117(ב5)" אף היא אינה נכונה. עסקינן בהוראות חיקוק נפרדות לחלוטין. אם סבר המחוקק כי בכפל אישומים או עבירות עסקינן, ודאי שלא היה עורך אבחנה והפרדה ברורה בין כלל העבירות הללו, החוסות תחת הוראת סעיף 117(ב) לחוק. מלשון החוק, ואף מתכליתו, ניתן ללמוד כי כוונת המחוקק הינה לייחס עבירה נפרדת ושווה לכול מעשה העונה להגדרה, הא ותו לא. בהקשר זה אכן ראוי להפנות, כפי שעשתה המאשימה בסעיף 38 לתגובתה, לאמירה מפורשת של בית המשפט בהקשר זה לפיה אין עסקינן בעבירות הנבלעות זו בזו (ראו: ע"פ 10736/04 **מרדכי כהן נ' מדינת ישראל**, בפסקה 44).

18. באשר לטענה לפיה העובדות שתוארו באישומים 3-8 אינן תואמות את הוראות החיקוק שבחרה המאשימה לייחס לנאשם 1, דינה להידחות. טוען ב"כ נאשם 1 כי לא ניתן להאשים אדם גם בסיוע וגם בביצוע העבירה העיקרית. לכן, לשיטתו, מאחר שבפתח עובדות אישומים 3-8 נטען כי מעשיו של הנאשם 1 בוצעו "במטרה להביא לכך ש..." אחר יתחמק מתשלום מס, דהיינו סיוע לאחר להתחמק מתשלום מס, לא ניתן לייחס לו אף את ביצוען של העבירות העיקריות.

19. מנגד, טוענת המאשימה כי בעובדות כלל האישומים הללו פירוט מקיף באשר לחלקו הישיב של נאשם 1 במעשים המבססים כל אחת מן העבירות. לשיטתה, הראיות מלמדות על היותו הרוח החיה מאחורי התוכנית העבריינית המפורטת בחלק הכללי לכתב האישום. מן הראיות אף ניתן ללמוד על הפעולות שביצע נאשם 1 כמבצע עיקרי ובאופן עצמאי מתוקף תפקידו כמנהל חשבונות, ועל הפעולות שביצע במטרה להביא לכך שאחר יתחמק מתשלום מס. בשל כך, לטענתה, יוחסו לו סעיפי עבירה ע"פ סעיף 117(ב) ביחד עם 117(ב1).

20. בהקשר זה נזכיר כי סעיף 186 לחסד"פ קובע לאמור: **"בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בשל כל אחת מן העבירות שאשמתו בהן נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אך לא יענישנו יותר מפעם אחת."** קרי, אין מניעה כי בגין פרשת עובדות אחת, ייחס כתב האישום לנאשם מספר עבירות וכי זו תשמש להרשעתו של הנאשם בכל אחת מהן. לשון אחר, ניתן להרשיע נאשם במספר עבירות הצומחות מפרטיו העובדתיים של מעשה עברייני אחד, ובלבד שלא יענש יותר מפעם אחת בגין אותו מעשה (ראו גם, ע"פ 2454/02 **טיקמן דני נ' מדינת ישראל**, תק-על 2005(4), 2646 פסקה 19 לפסק הדין (2005); ע"פ 2948/03 **אולג ברזובסקי נ' מדינת ישראל**, תק-על 2005(2), 3264, פסקה 20 לפסק הדין (2005); קדמי, **שם**, עמוד 673). ודוק, קביעה כי המדובר במעשה עברייני אחד, לצורך ענישה, מחייבת, בין היתר, בחינת טיבן העובדתי של העבירות והתכליות אותן הן מבקשות להשיג, בהינתן הערכים החברתיים השונים, העומדים בבסיסן.

21. בשלב זה, אני קובע כי אף בניסוחו של כתב האישום לא נפל פגם. נזכיר שוב אף בהקשר זה את האמור בחלק הכללי לכתב האישום הרלוונטי לכלל האישומים, לרבות אישומים 3-8. בכתב האישום נטען כי נאשם 1, כמנהל חשבונות של לקוחותיו המוזכרים באישומים 3-8, נדרש בעצמו להמציא למאשימה את ספרי הנהלת החשבונות שלהן אך נמנע מלעשות כן. עוד נטען כי מתוקף תפקידו כמנהל חשבונות פעל נאשם 1 בעצמו בספרי הנהלת החשבונות של נאשמות 2 ו-3, וכן של לקוחותיו המפורטים באישומים 3-8, רשם בכזב ובמרמה בספרים שמות עוסקים וסכומי עסקאות באופן פיקטיבי ופעל בעצמו על מנת להסוות את מעשיו.

22. הטענה כי מעשיו נועדו לאפשר ללקוחותיו להתחמק מתשלום מס אינה מבטלת את מעשיו שלו אשר הובילו, כנטען, לתוצאה זו. עסקינן בעבירת "מטרה" אשר נועדה, מעצם טיבה וטבעה, ובאופן עצמאי ונפרד מיתר העבירות שבחוק, להצביע על נסיבה מחמירה המצדיקה התייחסות עונשית מחמירה אף היא. טענת ב"כ הנאשם 1 לפיה עסקינן ב"סיוע" קלאסי לא נתמכה בבסיס עובדתי או בהפניה לפסיקת בית המשפט העליון ולכן דינה להיבחן בתום שמיעת הראיות ועל בסיסן.

23. לסיכום - אף אם נלך לשיטת בא-כוח נאשם 1, ונניח כי המדובר באותה תשתית עובדתית העומדת בבסיס האישומים דלעיל, הרי שכמפורט לעיל, אין כל פגם או פסול בניסוח כתב אישום המייחס לנאשם עבירות שונות בגין אותה תשתית עובדתית, לרבות הרשעתו בביצוען. המגבלה, הקבועה בסיפא סעיף 186 לחסד"פ, לפיה לא ייענש הנאשם יותר מפעם אחת בגין אותו מעשה, וודאי שאין מקומה בהליך דן, שלב העלאת טענות מקדמיות, שתכליתו ברור ענייני של האישום. לפיכך, דין הטענה להידחות.

הגנה מן הצדק מחמת אכיפה בררנית

24. טוען ב"כ נאשם 1 כי יש להורות על ביטול כתב האישום מאחר שהמאשימה בחרה שלא להגיש כתב האישום כנגד מחוללי הפשיעה לכאורה בתיק, דהיינו כנגד יתר המעורבים ולקוחותיו של נאשם 1 המוזכרים בכתב האישום. להבדיל, לדבריו, כנגד נאשם 1 אשר הינו מסייע בלבד, הוגש כתב אישום.

25. למעשה, עסקינן בטענה לאכיפה בררנית מצד המאשימה. מסעיף 23-24 לתגובת המאשימה עולה כי אף טענה זו של ב"כ הנאשם 1 עובדתית אינה נכונה. המאשימה פירטה את זהות המעורבים נגדם ננקטו הליכים דומים ואף הוגשו כתבי אישום, ואף הוסיפה כי הראיות בהקשר לכך הועברו זה מכבר לעיון ב"כ נאשם 1 ולכן מוטב היה לו היה נמנע מלעלות טענה זו.

26. טענה זו נטענה ע"י ב"כ נאשם 1 כלאחר יד, בניגוד לראיות שהועברו לעיונו לטענת המאשימה, ובלא בסיס ראיתי אחר, אשר ממילא מחובת נאשם 1, עליו מוטל הנטל לבסס טענה זו, להציג לעיון בית המשפט. מוטב היה לו ב"כ נאשם 1 היה נמנע מלטעון טענה זו במסגרת טענותיו המקדמיות. לכול הפחות היה עליו לבררה עם ב"כ המאשימה בטרם יעשה כן. אף ב"כ נאשם 1 מודע היטב לכך שממילא לא ניתן להכריע בטענה מסוג זה בטרם יישמעו הראיות (ראו האמור בסעיף 82 לטענותיו בכתב), ולכן אף היא נדחית.

בהיעדר שומה אזרחית לא ניתן לקבוע כי מתקיימת עבירה פלילית

27. אשר לטענה הנוספת לפיה בהיעדר שומה אזרחית לא ניתן לקבוע כי מתקיימת עבירה פלילית, לא מדובר בטענה מקדמית המנויה על רשימת הטענות המקדמיות שבסעיף 149 לחסד"פ ולכן לא מצאתי כי מקומה להתברר במסגרת זו. ממילא, טענה מסוג זה מחייבת תשתית ראיתית לצורך ביסוסה אשר בשלב זה טרם הוצגה לעיון בית המשפט.

סוף דבר

28. לנוכח האמור לעיל, אני דוחה את טענותיו המקדמיות של נאשם 1.

כפי שנקבע בהחלטתי מיום 19/9/2021, על ב"כ הנאשם להגיש תשובה מפורטת בכתב לאמור בכתב האישום, לרבות התייחסות לעדי תביעה שניתן להגיש מסמכים בלא שיעידו בבית המשפט, זאת לא יאוחר מיום 24/10/2021.

מזכירות בית המשפט תעביר החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, ד' חשוון תשפ"ב, 10 אוקטובר 2021, בהעדר הצדדים.